

Wienas žodis.

(Skaityt: Sono ew. 1, 1—5.)

Wienas žodis kaip vėjas, kuris greit praužia. Jis yra sunkambėjęs ir greit nutilstęs garšas. Čia jis buvo ir, rėdos, jo jau nebėra. Bet jei gerai prisifklausome, jei gerai išsigiliname į tą žodį, tai jaučiame, kad kiekvieno žodžio aidą mes girdime tūkstančiais kartų. Jis veikia net per himtus ir tūkstančius metų. Kartais jis sklamba labai gražiai, meilingai, maloniai. Kaip graži muzika, jis skambina žavi mūsų ausis, veikia mūsų jausmus. Jis neša wien tik palaimą ir džiaugsmą. Rodosi, nieko šioje žemėje nebėra gražesnio ir mielesnio, kaip tik išgirsti tą wieną brangų žodį. Rodos wisa, ką tik turi brangiausio, atiduotum už to wieno malonaus žodelio trumputį aidą. Tai geras žodis.

Bet kartais girdime tokį žodį, kuris kaip tulžimi pripildęs mūsų žirdį. Jis veikia kaip baisus maras, kaip nuodingas gyvatės gėlimas ir platina prateikimą, nelaimę ir skausmą. Ir tokio žodžio aidą mes girdime tūkstančius kartų, o jo kartumas ir skaudumas pasilieka mums ilgus metus. Tai blogas žodis.

Taigi, žodžiai yra dvejopi: geras žodis yra kaip saldus kwapas ir kaip maloni giesmė, bet blogas žodis yra kaip picežiausi nuodai ir kaip baisi smarvė.

Sunkios ir liūdnos blogų žodžių pasekmės. Kiek nelaimių, skausmų ir žirdgelių jie jau atnešę žmonijai. Jie sunaikina baigiausi piktį, kerštą ir neapykantą. Vos tik iš burnos išėję jie pradeda savo pragaiktingą darbą, palikdami savo veiksmų žymę net per kartų kartas. Kaip baisūs skauduliai jie sunaikina kankina žmones, pildami pagiežos, keršto ir neapykantos nuodus į jų žirdis. Jie perskria geriausius draugus, išardo šeimos židinius, sukiršina gerus kaimynus, sugriaua valstybes, įvelia tautas į karą ir t. t. Jie yra ir visų neteisingų sutarcijų, nesantikos ir įvairių nelaimių priežastimi. Jie yra piktą sėklą, kurios vaisius yra visos žmonijos nelaimė. Jei nebūtų blogų žodžių, tai mūsų gyvenimas karta neturėtų tokių skaudžių pasekmių. Nebūtų teismų šalies kimština pilnos teisybės arba keršto ieklančių žmonių, nebūtų kalėjimai perpildyti nusikaltėliais. Žodžiu, jei nebūtų blogų žodžių, tai mūsų gyvenimas įgautų visai kitokią kaidą.

Gerai žodžiai yra gera sėkla. Jų vaisiai yra meilė ir paguoda. Geri žodžiai nepajista keršto nei neapykantos ir jų veikimas yra kaip geri wistai, kurie gydo žmonijos ligas. Jie veikia pamažu, kaip kiekvieną gera sėklą. Tik piktžolės greit pasirodo savo žalingume. Geri žodžiai pamažu gydo žmonijos žaidas, įpildami juse gawinancio meilės ir tikro džiaugimo aliejaus. Jie padaro iš priešu draugus, iš nepažįstamų pažįstamus; jie sėmingai twirtina šeimos ryšius ir atnaušina meilę; jie pagerina santy-

kus tarp kaimynų. Geri žodžiai suvienija tautas ir yra draugingumo ir gerų santykių pamatas. Jų veikimo pasekmės atgawina žmoniją.

Todėl sėtime gerą sėklą, sėtime naudingą pasėlio grūdą. Jį savo gyvenimo dirvos raukime piktžolės, o jų wietoje sėtime gerą grūdą. Mokekime skirti blogą sėklą nuo geros, kad pastui netektų apsiwilti jų waisiais. Mūsų žodžiai tebūna kaip aukso obuoliai sidabrinuose induose. Apgalwotime kiekvieną kalbėtąjį žodį. Swarbiausia, apswarstytime gerai jį pirm iš savo burnos išleisdami, ar jis bus naudingas ir palaimą suteikias, ar turbūt jis gels, kaip gywatės geluonis, patentdamas mums ir mūsų artimui. Tebūna mūsų žodžiai teisingi, hwarūs, geri ir malonūs. Te palinkšmina jie nuliūdusius, tepadrąsina baiminguosius, teįžadina gerus jausmus wisor ir widados, nes ap. Rowilas joko: ne tas žmogų sutepa, kas į burną eina, bet kas iš burnos.

Apswarstytime gerai ką norime kalbėti. Te neįkeina iš mūsų burnos nekantrūs, neapykantos ir pykčio žodžiai, bet tikrai geri ir naudingi. Te nebūna jie priežastimi ašarų mūsų artimų, kaimynų, draugų, pažįstamų, tėwų, žmonos, brolių ar seserų, bet tekwieczia meilės, paguodos ir nuraminimo spinduliais. Žinokime, kad už kiekvieną kalbėtą žodį, turėsime duoti atskaitą pastutinio Teismo dienoje. Pražuwė būtime, jei hawks kerštą mums nekaltų ašarų upeliai, išlietų dėl mūsų žodžių.

Kiekvienas sėjęjas stengiasi sėti gerą sėklą. Sėtime ir mes gerus žodžius, kad gera piautume tuomet, kada išauš galingoji Wiekpaties Piūties Diena, kuri atidengs visas mūsų žirdies mintis. Tuomet apfireikš ir tai, ką ne wien į akis, bet ir už akių slapčiai kalbėjome apie savo artimuosius. Žodžiai, kurie rodėsi mums jau bus visų užmirkti, prie Wiekpaties šosto bus praneksti nesuskaitomos daugybės liudininkų atywaizdoje. Szwiežioji Teisybės Saulė atidengs visus melus ir neteisynes. Todėl teskamba wisor teisybės ir meilės žodžiai. Amžinasis žodis, kuris buvo, yra ir bus, tepašwenzia mūsų lūpas, liežuvi, žirdies mintis, jausmus ir wisa mūsų kūną, sielą ir dwasią, kad galėtume tik gera manyti, kalbėti ir daryti, nes tikrai wienas žodis jau gali mus skirti nuo Diewo ir šo žmonių, nuo amžinos palaimos, ramybės ir išganymo. Dėl wieno žodžio tūkstančiai yra nukentėję, dėl wieno žodžio daugeliui yra juwusi sielos ramybė. Tik wiename žodnyje gali būti dangus arba pragaras, palaima arba prateikimas, mirtis arba amžinas gyvenimas išrinktųjų draugystėje. Tik wienas žodis!... Jš šo pasaulis, iš jo ir mūsų išganymas. Diewo žodis tas geriausias ir tikriausias, nes dangus ir žemė praeis, bet mano žodis nepraeis. Amen.

Norvegijoje įvykęs kongresas Pasaulinės Sąjungos Tarptautiniam Draugingumui per Bažnyčias skleisti.

(Pluoštas įspūdžių)

Š. m. rugpiūčio mėnesio gale Larvike, Norvegijoje, įvyko suvažiavimas Pasaulinės Sąjungos Tarptautiniam Draugingumui per Bažnyčias skleisti. Norvegija gražus kraštas, už Lietuvą 4 kart didesnis, bet dirbamos žemės mažai ir gyventojų turi apie 3 000 000. Norvegai savo laivais išvežioja prekes visam pasauliui. Savo didumu Norvegų laivynas užima IV pasaulį vietą.

Dalyvavo atstovai iš 35 kraštų; buvo atstovaujama ir Lietuva. Lietuvos skyr. atstovavo Dr. Martynas Yčas ir Klaipėdos Kr. Gen. Superintendentas Obereigneris. Larviko kongrese buvo atstovaujamos ne tik evangeliškosios bažnyčios, bet ir pravoslavų. Sujungti vienos bendros idėjos, vieno Kristaus išpažinimo, suvažiavo iš įvairių kraštų įvairių tikybų ir pažiūrų žmonės ir ėmė spręsti klausimą, kodėl pasauly, net tarp krikščionių, viešpatauja nesantaika. Dar nepraėjo nė dviejų tūkstančių metų nuo to laiko, kai Kristus savo gyvybę paaukojo ant kryžiaus, o Jo mokslas, vietoj to, kad vis labiau prigytų žmonėse, užmiršamas ir stumiamas į šalį. Kristaus mokslas, vietoj to, kad būtų įgyvendina-

mas, vis labiau virsta dalyku, kurį žmonės atsimena tik sekmadeniais, bažnyčioje. O išėję iš bažnyčios pamiršta, kad reikia praktiškai pritaikinti pirmąjį Kristaus principą — mylėk savo artimą kaip pats save. Nežiūrint to, kad žmonija yra pasiekusi aukšto civilizacijos laipsnio, ji negyvena pagal savo principus, nes dar nėra jų kaip reikiant įsisąmoninusi.

Karų skaičius vis daugėja. Per Didįjį Karą daug idealistų galvojo, kad jie kovoja už teisybę, ir kad šis karas turi būti paskutinis. Bet ir pasibaigus karui konfliktai daugėjo. Karo šmėkla vis rodėsi padangėse. Pagalvokime tik apie Abisinijos užgrobimą, baisų Ispanų pilietinį karą arba Kinų—Japonų. Per paskutiniuosius 20 metų krikščionys iš visų šalių ėmė galvoti apie grįžimą prie Kristaus mokslo, apie praktišką įgyvendinimą Jo idėjų. Supratę Bažnyčių didelę įtaką, sukūrė Pasaulinę Sąjungą Draugingumui per bažnyčias skleisti. Ir ėmė ieškoti priežasčių, dėl ko Kristaus bažnyčia, kuri turi būti vienas kūnas, yra suskilusi į tiek tikėjimų ir sektų. (Bus daugiau.)

Godumas.

Seniau Aleksandrijoje gyveno turtinga krikščionė. Ji mėgo krikščionišką drausmę ir Dievo žodį, tačiau ji buvo godi. Ji negalėjo save priversti koki pinigėli duoti elgetai. Jos kunigas, Makarius, mėgino ją nuo tos ligos gydyti. Vieną dieną atsilankydamas jis pasakė jai: „Aš žinau, kur galima gauti pirkti smaragdo akmenų, bet jie mažiausiai kainuoja penkis šimtus guldenu. Jei tu nori juos pirkti, tai aš galiu tau jų savininką pasakyti.“ Ji labai apsidžiaugė ir prašė, kad niekam kitam apie tai nepasakytų; davė jam pinigų kad tuos akmenis nupirktų. Kunigas gautus iš moters pinigus atidavė vargdienių šelpimui. Tuo tarpu ėjo viena diena paskui kitą, o moteris vis laukė kada kunigas tuos akmenis atneš. Šio savo rūpesčio pačiam kunigui priminti ji neišdrįso. Bet pagaliau neiškentė. Kartą ji susitiko jį ir paklausė: „Gerbiamas tėve, kaip yra su brangakmeniais?“ Jis atsakė: „Tą pačią dieną, kai tu man pinigų davei, aš nupirkau tuos akmenis. Ateik paskiau į mano namus, tai aš tau juos parodysiu. Bet jeigu jie tau nepatiks, tai galėsi pinigų atsiimti.“ Kai ji nuėjo į kunigo namus, kunigas ją nuvedė į salę, kur sergančios ir raišos moterys slaugomos buvo. Duris atdarėdamas jis sakė: „Štai, čia yra tie smaragdai; bet

jeigu jie tau nepatinka, tai gali atgauti pinigus“. Tada ji tarė: „Kaip gėdžiuos aš, kad turėjau būti taip sunkiai ir aplinkiniais keliais vedama!“ Ji dėkojo jam ir nuo dabar pažadėjo kitaip gyventi.

Presas H.

Neužmirškime padėkos!

Kartą viena ponija įėjo į autobusą. Autobuse visos vietos buvo užimtose. Mandagumo dėliai, vienas sėdintis ponas, šalia kurio stovėjo ponija ir dairėsi kur gauti atsisėsti, pasikėlė ir užleido savo vietą stovinčiai poniai. Paskui jai išeinant kažkas sušuko: „Tamsta kažką pamiršai!“ Greit atsigręžusi ponija pažiūrėjo vietą, kurioje pirma sėdėjo. „Kaigi aš pamiršau?“ klausė ji nustebusi. Tamsta pamiršai padėkoti tam ponui, kuris užleido Tamstai vietą, atsakė jai vienas iš drauge važiavusių keleivių. Susigėdusi ponija, pasitraukė ir sumurmėjo keletą padėkos žodžių. Turbūt ji iki gyvos galvos neužmirš šio atsitikimo.

Ar ne tas pat ir su mumis? Kaip daug dovanų mes gauname iš savo Aukščiausiojo Davėjo, bet ar liekame jam dėkingi? Padėkos malda labai dažnai būna retu įvykiu kasdieniniame mūsų gyvenime.

Pirmoji Giesmių Šventė.

(Pabaiga.)

Naujai atremontuota Tauragės ew. lut. bažnyčia, kurioje vyko III-ąjį ašis liet. evangelikų suvažiavimas ir pirmoji Giesmių Šventė.

Iš tikro, giesmės yra didis turtas mūsų dvasinio gyvenimo. Giesmių grožį ir kilumą ne visiems mums buvo lemta pažinti, nes daugelis mūsų, gyvenant provincijose, neturime progos klausytis gražių chorų giedojimų ir giesmių skambėjimo. Pirmoji Giesmių Šventė daugeliui giesmių mylėtojų, kurie iki šiol giesmių tikro didingumo nebūvo girdėję, giesmės grožį atidengė. Daugelis turėjo progos klausytis giedant Tauragės bažnyčioje, tiki galėjo klausytis per radiją.

Po įžanginio kun. Paupero žodžio, jungtinis choras pagieda giesmę visiems pažįstamą ir taip mylimą „Pranašai didis“ ir „Su Taviu“. Gražūs ir galingi balsai kiekvieno klausytojo širdį stipriai palietė. Po to sekė Kelmės parapijos vyrų choras, kuris giedoja „O dangišką rasą“. Šiam chorui dirigavo warg. Gėrkė. Garliavos parapijos mišrus choras pagiedoja „Sąve atsigaiwinki“ ir „Gyvenimas kaip wajara“. Šiam chorui dirigavo motyt. Krugeris. Nors choras nedidelis, bet pasirinktas giesmės sugiedoja gana gerai. Kiek blogiau sekėsi Wilkų „Jaun. Sandoros“ mišriam chorui. Pasirinktos giedoti giesmės buvo gana sunkios ir mažam choro sąstatui jas nelengwa išpildyti. Nors šiaip Wilkų choras nėra

silpnas ir daugeliui ewangelikų giesmės mylėtojų šis choras yra žinomas kaip neblogas. Blogiausiai nusišė L. Naumiesčio parapijos mišriam chorui. Pradėjus pirmą giesmę giedoti, turėjo dėl balsų nesuderinimo wšai sustoti. Antroji giesmė buvo sugiedota irgi ne pergeriausiai. Gal būtų dėl gausios auditorijos ar dėl giedotojų baimės šiam chorui taip nenušė. Po to giedoja Turbarko parapijos mišrus choras, Klaipėdos Bažnytinis mišrus choras, kurie sąwo pasirinktas giesmes sugiedoja wšai gražiai. Pagėgių Duonelaičio gimnazijos mišrus choras susilaikė klausytojų didelio pritarimo. Klausytojus džiugino jaunų giedotojų balsai, kurie taip darniai liejosi iš jaunų krūtinų. Klaipėdos „Jaun. Sandoros“ choras ši kartą pasirodė irgi labai gerai. Neatšliko ir Tauragės parapijos mišrus choras. Wšų klausytojų dėmesį atkreipė Kauno choras. Jo pasirinktos giesmės buvo gana sunkios, bet atliko labai gražiai. Ypatingai gražiai sugiedoja pamaldų metu „Garbė tešie Diewui aukštybėje“. Pastutinis choras buvo Tauragės Motytojų Seminarijos ewangelikų mokinių mišrus choras. Šis choras lyg ir wainiawo wšus choras. Šis choras labai gerai išlawintas, turi gerų balsų ir todėl sąwo pasirinktas giesmes sugiedoja

ypatingai gražiai. Jei būtų stiriamos premijos, tai šis choras be abejo būtų pelnes pirmąją vietą. Šio choro giesmininkai daugiausiai yra klaidėdžiai, kurie motinasi Tauragės Mokytojų Seminarijoje.

Prieš baigiant Giesmių Šventę gily padėkos žodi tarė kun. Rėleris. Šis dėkojo visiems choristams, dirigentams, aukštiesiems šveciams ir klausytojams už taip nusisekusių ir gražių Giesmių Šventę. Po jo žodžio galinagai jungtinis choras pagiedojo Bethoweno giesmę: „Pardangės giria“. Sau pati giesmė, kurie ją pažįsta, žino koki ji yra graži. Ir kuomet sutartinai, daugiau kaip 400 giedotojų ją užgiedojo, tai jos garsai suvirpino visus klausytojus. Šia gražia ir didžia giesme buvo baigta pirmoji ir istorinė Giesmių Šventė ir Viet. Ew. Šg-os suvažiavimas Tauragėje.

Giesmių Šventė visais atžvilgiais nusisekė labai gerai, tik buvo vienas blogumas, kad daugelis klausytojų, kurie neturėjo laimės patekti į bažnyčią, būdami lauke ne wištą gerai galėjo girdėti. Kitą kartą ruošiant tokias didelio masto šventes, reiktų pasirūpinti ir tinkamomis patalpomis.

Visi šventės dalyviai ir klausytojai išsiužė didį džiaugsmą ir dėkingumą šios šventės rengėjams ir giedotojams.

Įkgelbėtas.

Šaltą žiemos vakarą į vieną Londono miesto mityjos maldos salę atėjo du jauni vyrai, vienas jų laisvą odą krepši prie šono. Misionieriui laikant pranešimą, jie pasistoję į tamšesnį salės kampą, ramiai klausėsi. Prastintus keletui dienų vienas tų dviejų vyrų atneša laikui pranešimą misionieriui juodąjį krepši ir sako: „Priimkite dovaną nuo manęs!“ Misionierius abejojančiai pažiūrėjęs į juodąjį krepši ir nepažįstamą jaunuolį, paklausė: „Kas gero joje gali būti?“ „Nieko gero“, atšakė jam nepažįstamasis, „čia yra keletas įrankių, kuriuos aš anksčiau wartojau. Dabar jie man nebereikalingi.“ Taip kalbėdamas jis atidarė krepši ir išėmė iš jo keletą wabies įrankių. Misionierius nustebes klausė jo: „Kodėl Tamsa nori šiuos daiktus man dovanoti? Ar tave policija gaudo?“ „Ne“, atšakė nelaimingasis, „aš noriu wabies darbą mesti ir tuo būdu tapti nauju žmogumi. Kad pagunda nekiltų wėl imti ir wartoti šiuos įrankius, noriu žums juos padovanoti!“ „Tai kaip tas atsitiko?“ klausė jo misionierius. „Praėjusio trečiadienio wakare Žūs kalbėjote, kad Dievas wištą mato ir, kaip pawyždi, priminėte vieną žmogų, kuris slapstydamasis po urwus, sawo piktą darbą warė naktimis, tačiau Dievas jį wištieš surado.“

„Taip“, sakė jam misionierius, „bet sakytite, kas jus paragino ateiti į mūsų maldos salę?“ „Niekas“, atšakė jam jaunuolis, „tą wakarą buvo per daug mėnesiena ir nepatogu buvo mums kas nors užimti; kad nuoboduli: kelti išwengus, mes įėjome į Žūsų maldos salę, kur Wiešpats Dievas ir įėjo į mano kirdį. Dabar noriu aš naują gyvenimą pradėti!“

Ir ištikrųjų, Wiešpats Dievas wištą mato. Šis wištą girdi, wištą žino ir wišur randa. (Psl. 94, 9.).

Resiteikime!

Wienas Prūsijos karininkas skundėsi kunigui, kad rikiuotės karininkui labai sunku tikru krikščioniui būti wien dėl to, kad negalima esą apsieiti be keiksmo, norini kareivius tikroje twarfoje išlaikyti. „Bet aš tačiau pa-

žįstu wieną karininką, atšakė kitas kunigas, kuris nesi-keikė, o tačiau jo žodžių kareiviai klausydawo“. „Pasakytite ir man tą wyrą, — šūkio karininkas, — aš noriu iš jo mokintis!“ Kunigas atšakė: „Tas wyras buvo romėnų kareivių wyresnyšis Kapernaume. Šis komandawo sawo kareiviams trumpais ir lengwais žodžiais: „Eikš ken!“ tarė jis wienam, tai jis atėjo; antram tarė: „Nu-eik!“ — tai jis nuėjo, o trečiam: „Daryš tai!“ — tai jis darė. „Aš manau, kad kas prie romėniškos kariuomenės tarp pagoniškių kareivių galima buvo, tai prie Prūsijos kariuomenės, tarp krikščionių kareivių, dar lengwiau galėtų būti.“

Parašė: **Wilius Walašowiczius.**

Žinios.

Rusija.

— Nežiūrint didelės sprespaudos ir persekiojimų, kokių turi persekti Rusijoje wišokių tikybų dwašikiai, jų wis dar galutinai įknaikinti nepawyko. Bediewybės propagandos wado, Jaroslawstio apskaitymu dar esą Rusijoje apie wieną milijoną wišokių tikybų dwašikių ir apie 30 000 wišokių tikybų bažnyčių bei maldos namų. Tai esąs dar didelis darbas ir didelis uždavinys Rusijos bediewiams tuos dwašikius ir bažnyčias įknaikinti. Wien Maskwoje dar esą 83 prawoslawų dwašikiai. Bet jie wiš esą jau per 40 metų amžiaus ir greitai išmirši. Tada nebebūsią kas į jų wietą stoja. Jaroslawstis laukia wišų dwašininkų mirties Rusijoje. Bet tuo tarpu randasi wis naujų ir jaunų dwašinių jėgų iš pacijų paprastųjų žmonių tarpo. O kas būtų, jei kartą atsidarytų Rusijos rubežiai išleisti dwašininkams iš kitur? Bet Rusijos wyriausybė kietai laiko uždariusi sawo rubežių wartus visiems kitų kelių wišokių tikybų dwašininkams. Gal ir gerai daro. Tokiu būdu išaugins religines ir dwašines jėgas sawo kalyje, kurios tikrai tinka rusų tautai ir jų dwašiai atatinka. Kad religija neįknaikinama, tai jau įrodyta ne wien Rusijoje bet ir daugelyje kitų kelių, daugelio amžių bėgnyje.

Jugoslawija.

— Karlowice, Jugoslawijoje, įwėjo rusų prawoslawų synodas. Dalywawo 13 aukštų dwašininkų ir daug atstowų iš wišo pawaulio rusų emigrantų. Buwo paminėta 950 metų sukattis nuo krikščionybės įwedimo Rusijoje. Toksai jubiliejus Rusijos krikščionims buwo uždrausta šwėsti. Todėl tą jubiliejų rusai emigantai, susirinkę iš wišo pawaulio atšwentė Jugoslawijoje.

Korea.

— Koreoje krikščionybė jau įsigali twirtai. Krikščioniška bažnyčia ten yra jau twirtai susiorganizawusi ir pati iššilaito be jokios pagalbos iš kitur. Net šiunczia sawo misionierius korejiecius į Mandžuriją ewangelijos platinimo darbui. Koreoje krikščionys daugumoje ewangelikai. Jų apie pusė milijono ten yra ir sudaro 3880 parapijų. Jų šwentadienio motyklas lanko šiais metais apie 316 000 waičių. Dauguma jų nekrikščionių waitai. Ewangelizki krikščionys Koreoje išlaito apie 400 misionierių, dirbancijų jų kalyje ewangelijos darbą.

Klaipėda. — š. m. spalio mėn. 23 d., 11,30 wal. Tauragėje laikys pamaldas kariuomenės kapel. kun. P. Dagnys.

Naujai išleista giesmynėli „Karys Ewangelikas“ galima gauti pirkti „Viet. Ew. Kelio“ redakciwoje, Klaipėda, Kanto g-wė Nr. 4.

Užsakymus priima redakcija, kiekwiens pašto įstaiga ir laikininkai. Užsakant redakcijoj laikraščio kaina: metams 2 litai, 1/2 m. 1 litas ir ketwircziui m. 50 centų. Užsakant pašto įstaigoje, kaina 2 litai 30 ct., pusėj m. 1 lit. 30 ct. ir ketwircziui m. 80 ct. Leidžia Lietuwų Ewangeliku Susiwienėjimo Bažnytinis Komitetas. Redaguoja Kun. P. Dagnys. — Spaudė: „Lituania“, Klaipėda, Balangos gatwė 23-24. — Rankraščius ir užsakymus prašome siųsti šiuo adresu: Klaipėda „Lituania“, Dagui.